Číslo jednací: 51A 8/2016 – 27

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci **žalobce: L. K.**, bytem x, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o zrušení rozhodnutí ze dne 8. 12. 2015, spis. zn. 120321/2015-610000-12, č. j. 63681-2/2015-900000-304.7,

t a k t o:

I. Žaloba se **z a m í t á**.

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 26. 10. 2015, č. j. 120321-12/2015-610000-12, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kterého se dopustil z nedbalosti nevědomé tím, že v rozporu s povinností danou ustanovením § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích dne 29. 6. 2015 jako řidič vozidla tovární značky O., registrační značky x v systému časového zpoplatnění

užil zpoplatněnou pozemní komunikaci, rychlostní silnici R1 v úseku 19 km ve směru jízdy na D1, aniž by byl uhrazen časový poplatek, za což mu byla uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

Žalobce v žalobě uvedl, že nesouhlasí s tím, že by se protiprávního jednání dopustil, a namítl, že obvinění se zakládá na skutkovém stavu, který nemá oporu ve spise. Časový poplatek žalobce zaplatil a určený díl kupónu vylepil na zadní sklo vozidla. Umístění na předním skle žalobci nevyhovuje, neboť příliš odvádí jeho pozornost při řízení. Ustanovení § 21e odst. 1 písm. a) zákona o pozemních komunikacích stanoví pouze povinnost mít vylepen kupón na viditelném místě, což zadní sklo vozidla je. Policisté na místě kontrolovali pouze přední sklo, zadní sklo nikoli. Fotografie dokumentují také pouze přední sklo, zadní sklo nikoli. V řízení byl proveden pouze protokol sepsaný zasahujícími policisty na místě, který má povahu úředního záznamu, který však není důkazním prostředkem, je pouze podkladem k posouzení, jaké důkazy bude třeba v řízení provést. Žalobce popírá i to, že by užil zpoplatněnou pozemní komunikaci. Na fotografiích je zachyceno vozidlo stojící v odstavném pruhu, nevyplývá z nich, že by toto vozidlo na pozemní komunikaci jelo. Žalobce navrhl k podpoře svých tvrzení dva svědky - spolujezdce, a to P. D. aj. Š., který je držitelem průkazu ZTP a je zároveň osobou blízkou osobě žalobce. Žalobce se tak ani nemohl nacházet v systému časového zpoplatnění, neboť dle § 20a odst. 1 písm. h) zákona o pozemních komunikacích nepodléhá zpoplatnění užití vozidla přepravujícího držitele průkazu ZTP. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47, podotknul, že neuvedení skutečností při jednání neznamená, že by je nemohl uvést v řízení před soudem. Správní orgány totiž nezjistily skutkový stav, vycházely pouze z dílčích důkazních prostředků, které nepředstavují ucelený komplex, ze kterého by bylo možné dovodit, že žalobce je vinen.

Žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, navrhl žalobu zamítnout a upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, dle kterého nelze v řízení před správními soudy posuzovat důvodnost námitky týkající se nesprávnosti skutkových zjištění, která byla zcela účelově uplatněna až v řízení před krajským soudem. Podotkl také, že na místě nezasahovali policisté, ale celníci. K námitce vylepení kupónu na zadním skle vozidla uvedl, že dle § 2 odst. 4 vyhlášky č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 435/2012 Sb.“) první díl kupónu musí být vylepen přímo na vnitřní straně čirého skla předního okna motorového vozidla nebo prvního motorového vozidla v jízdní soupravě na pravém dolním okraji tak, aby výhled řidiče z vozidla byl co nejméně omezen a kupón byl dobře viditelný z vnější strany vozidla. Pokud by byl kupón vylepen na zadním skle vozidla, dopustil by se žalobce přestupku dle § 42a odst. 2 písm. b) zákona o pozemních komunikacích spočívajícího v nepřilepení časového kupónu na viditelném místě na vozidle. Fotografie č. 5 a č. 8 zobrazují pohled na zadní sklo vozidla žalobce a je z nich patrné, že ani tam není kupón vylepen. Nadto z fotodokumentace a protokolu o kontrole vyplývá, že žalobce byl v době kontroly ve vozidle sám. Proto žalovaný považuje provedení výslechu žalobcem navržených svědků v rámci jednání u soudu za nadbytečné. Žalobce mohl také celníky upozornit na to, že kupón je vylepen na zadním skle vozidla. Žádné důvodné pochybnosti o spáchání přestupku nenastaly, žalobce ani v průběhu správního řízení, ani v žalobě neuvedl žádné relevantní tvrzení, které by mohlo zpochybnit výsledky dokazování. K námitce přítomnosti osoby-držitele průkazu ZTP uvedl, že dle § 20a odst. 1 písm. h) zákona o pozemních komunikacích k osvobození od zpoplatnění je nutné splnit kumulativně dvě podmínky, a to vozidlo

přepravuje osobu-držitele ZTP a držitelem vozidla je postižená osoba sama nebo osoba jí blízká. Taková osoba se ve vozidle nenacházela a z předloženého osvědčení o registraci vozidla ev. č. x vyplývá, že vlastníkem/držitelem a současně provozovatelem vozidla je fyzická osoba M. Ř. Ani jedna z podmínek tak splněna nebyla.

Krajský soud v Praze (dále jen „soud“) z předloženého správního spisu zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti:

Celní úřad pro Středočeský kraj, oddělení kontrol zpoplatněných komunikací, prováděl dne 29. 6. 2015 kontrolu časového zpoplatnění v 19 km (Ořech) rychlostní komunikace R1 ve směru na D1. V 14:15 hodin bylo zastaveno vozidlo žalobce, na kterém nebyl vylepen dálniční kupón. Žalobce nesouhlasil s blokovou pokutou a chtěl sepsat protokol, který odmítl bez uvedení důvodu podepsat.

Na místě kontroly byla celníky provedena fotodokumentace. Fotografie 1 a 2 zobrazují osvědčení o registraci předmětného vozidla, ze kterého vyplývá, že provozovatelem a vlastníkem vozidla je M. Ř.. Fotografie 3 zachycuje předmětné vozidlo z přední strany, u něhož stojí celník a muž v modrém tričku. Fotografie 4 zachycuje předmětné vozidlo, vozidlo celní správy a muže v modrém tričku. Fotografie 5 zobrazuje předmětné vozidlo z přední strany. Fotografie 6 zachycuje předmětné vozidlo z přední strany, část vozidla celní správy a v pozadí nadjezd nad rychlostní komunikací. Fotografie 7 zachycuje předmětné vozidlo zezadu, vozidlo celní správy, celníka a muže v modrém tričku. Ani z jedné fotografie zachycující průběh kontroly není patrné, že by se ve vozidle či jeho okolí nacházely jiné osoby než muž v modrém tričku (žalobce) a celník (plus samozřejmě fotografující celník) a že by na vozidle byl vylepen dálniční kupón, a to ani na předním, ani na zadním skle.

Celní úřad příkazem ze dne 29. 7. 2015 uložil žalobci pokutu ve výši 3.000,- Kč za spáchání přestupku dle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Proti odporu podal žalobce odpor.

Celní úřad vyhotovil dokument „Rekonstrukce pohybu vozidla registrační značky x (CZ)“ (dále jen „Rekonstrukce“), do kterého vložil 6 screenshotů pohledů z Googlemaps zachycujících místo kontroly.

Celní úřad nařídil na 5. 10. 2015 ústní jednání, ke kterému se bez omluvy ani žalobce, ani jeho zástupce nedostavili.

Usnesením ze dne 5. 10. 2015 byla žalobci stanovena lhůta 5 dnů od doručení výzvy k vyjádření k podkladům rozhodnutí.

Rozhodnutím celního úřad ze dne 26. 10. 2015 byla žalobci uložena pokuta 3.000,- Kč za spáchání přestupku dle § 42a odst. 2 písm. a) zákona o pozemních komunikacích. Jako podklady celní úřad použil protokol sepsaný na místě kontroly, fotodokumentaci pořízenou na místě kontroly a dokument „Rekonstrukce“.

Proti rozhodnutí celního úřadu podal zástupce žalobce prostřednictvím mailu bez uznávaného elektronického podpisu blanketní odvolání, ve kterém požádal o zaslání kopií spisu. Toto podání bylo potvrzeno v požadované lhůtě o elektronický podpis zástupce žalobce.

Celní úřad sdělil písemností ze dne 25. 11. 2015 žalobci, že kopii spisu si může vyzvednout v jeho sídle. Usnesením celního úřadu ze dne 25. 11. 2015 byl žalobce vyzván

k odstranění vad odvolání doplněním o potřebné náležitosti. K doplnění odvolání však ani žalobce, ani jeho zástupce nepřistoupili.

Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí celního úřadu a odvolání zamítl.

Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci dne 9. 12. 2015. Žaloba byla doručena soudu dne 9. 2. 2016. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Žalobce již v žalobě uvedl, že trvá na provedení důkazu výslechem jím navržených dvou svědků.

Při jednání konaném dne 28. 7. 2017, k němuž se však zástupce žalobce bez omluvy nedostavil, odkázal pověřený pracovník žalovaného na obsah rozhodnutí vydaných ve správním řízení a na vyjádření k žalobě, v němž žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud nezjistil vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně soud uvádí, že žalobce blanketní odvolání nedoplnil, žalovaný tedy neměl k dispozici konkrétní odvolací námitky. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě pouze soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS, popř. rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 – 43). Sám žalobce se tak „ochudil“ o jeden stupeň přezkumu rozhodnutí celního úřadu. V projednávané věci žalovaný dospěl na základě provedených důkazů k závěru, že bylo spolehlivě zjištěno spáchání přestupku žalobcem.

Dále soud konstatuje, že správní orgány provedly dokazování protokolem z místa kontroly, fotodokumentací pořízenou během kontroly a screenshoty z Googlemaps. Úvahy ve věci skutkových zjištění provedené celním úřadem i žalovaným shledal soud správnými, nenašel v nich logické rozpory. Protokol pořízený na místě kontroly (doplněný o fotodokumentaci předmětného vozidla) lze použít jako důkazní prostředek ve správním řízení, srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 40/2015 – 38. Nadto nešlo o jediný důkaz, na místě kontroly byla také pořízena fotodokumentace a dále celní úřad zkomparoval místo kontroly se screenshoty z Googlemaps.

Z fotografií pořízených na místě kontroly vyplývá, že ani na předním, ani na zadním skle vozidla nebyl vylepen předmětný kupón. Fotografie jednoznačně v konfrontaci se screenshoty z Googlemaps prokazují místo zastavení vozidla žalobce. Dále z fotografií vyplývá, že kontrole nebyly přítomny jiné osoby než žalobce a příslušníci celní správy.

V kontextu žalobcem zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47, soud uvádí, že v případě žalobce, jenž byl v přestupkovém řízení pasivní, jde o věc „prvního typu“, neboť soud dospěl k jednoznačnému

závěru, že správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že žalobce se přestupku dopustil. Skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí celního úřadu není v rozporu se spisy, má v nich oporu a nevyžaduje doplnění. Soud ze spisu ani z tvrzení žalobce uvedených v žalobě nezjistil nic, co by věrohodnost dokumentů celní správy snižovalo. Tvrzení o přítomnosti dvou spolujezdců hodnotí soud na základě celním úřadem pořízené fotodokumentace jako zjevně účelové, neboť z fotodokumentace vůbec nevyplývá přítomnost jakékoli další osoby ve vozidle ani v jeho okolí. Na jednotlivých fotografiích (mapujících vozidlo a jeho okolí) je zachycen pouze žalobce a celník provádějící kontrolu. Výslech osob - žalobcem navržených svědků, které zjevně nebyly přítomny kontrole, soud proto pro nadbytečnost neprovedl (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). Soud po té, co v mezích žalobních bodů přezkoumal skutkový a právní stav, shledal žalobní tvrzení irelevantními a rovněž nevěrohodnými a uzavírá, že spáchání přestupku bylo žalobci na základě provedených důkazů nepochybně prokázáno.

K námitce vylepení kupónu na zadním skle vozidla soud uvádí, že dle § 2 odst. 4 vyhlášky č. 435/2012 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem, ve znění pozdějších předpisů, má být vylepen kupón v pravém dolním rohu předního skla vozidla. Z fotografií pořízených na místě kontroly vyplývá, že kupón nebyl vylepen ani na předním, ani na zadním skle vozidla. Není vůbec pravdivé tvrzení žalobce, že fotografie nezachycují zadní část vozidla včetně zadního skla. Činí tak fotografie č. 7 založená ve spise.

K žalobcově tezi, že z fotografií zobrazujících vozidlo v odstavném pruhu nelze dovodit, že by vozidlo na komunikaci také jelo, soud uvádí pouze tolik, že předmětné vozidlo se na komunikaci nějak dostat muselo. Pokud nebude soud uvažovat o absolutně vyloučených možnostech – typu „spadlo na místo kontroly z nebe“, muselo přijet. Z fotografií pořízených při kontrole jasně vyplývá, že vozidlo stojí na zpoplatněné komunikaci, tedy muselo po ní na místo zastavení také přijet a žalobce tak užil zpoplatněnou komunikaci.

K tvrzení žalobce o jeho exempci ze zpoplatnění danou přítomností osoby-držitele průkazu ZTP soud uvádí, že dle § 20a odst. 1 písm. h) zákona o pozemních komunikacích *zpoplatnění nepodléhá užití zpoplatněné pozemní komunikace silničním motorovým vozidlem přepravujícím těžce zdravotně postižené občany, kteří jsou podle zvláštního právního předpisu držiteli průkazu ZTP, s výjimkou postižených úplnou nebo praktickou hluchotou, nebo průkazu ZTP/P, pokud držitelem silničního motorového vozidla je postižená osoba sama nebo osoba jí blízká*. Z fotografií pořízených na místě kontroly vyplývá, že žádná jiná osoba než žalobce přítomná kontrole nebyla, ve vozidle se nikdo nenacházel. Žalobce tvrdí, že je osobou blízkou osobě-držiteli průkazu ZTP. Citované ustanovení zákona o pozemních komunikacích však požaduje, aby držitel vozidla byl osobou postiženou nebo osobou takové osobě blízkou. Žalobce však netvrdí, že by byl osobou-držitelem průkazu ZTP. Držitelem vozidla je M. Ř., o němž žalobce netvrdí, že by byl držitelem průkazu ZTP. Je tak zcela irelevantní přítomnost (to, že by se ve vozidle nacházela, nebylo však dokázáno) osoby-držitele průkazu ZTP, o které žalobce tvrdí, že je mu osobou blízkou. Ani jedna z podmínek pro citovanou exempci tak splněna nebyla.

Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl v řízení

úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li soudní poplatek zaplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 28. července 2017

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová